Podivín - Tomáš Klus

Vzadu za věží
je lavička a strom,
a pod ním stín,
a v něm
se shýbá podivín.
Má upřený pohled
směrem k zemi s jehličím,
tak na něj zakřičím,
pro co je ohlej.
„Pojďte se sám podívati, pane.
Už je to tu pro nás nachystané.“

R:
Když jsem se tomu muži dal
v ústrety,
v duchu jsem se smál,
co je to blázna.
Ach milej bože, mám se bát?
Pak mi ten muž vyrazil dech
tím, na co se díval.
Pá ram, pá ram pam pam
pam pam pam pa dam pam
Byla tam nora,
a v ní obloha,
a pod ní malej svět.
Podivín
už nad ním klečí.
Říkám mu: „Počkej, blázne,
neznáš cestu zpět!
A co když vůbec není...“

Pak padal pořád menší dolů
bez jakýchkoli pravidel.
Najednou letěli jsme spolu,
a já viděl,
jak dole čekaj lidi v kruhu,
jak tancujou a zpívají
píseň „Vítej, dobrodruhu, jakpak se mají“.
Jakpak se mají
tam v jiných krajích?
A zda se jim o nás alespoň občas zdá?
A zda se jim o nás alespoň občas zdá?

R: